

मनाचे श्लोक
अडला हरी --

अनेस्थेशियाने, केले बधिर
जाण्यास झाला, थोडा उशीर
बिल पाठविले, पोषामधूनी
वाचाच बसली, आकडे बघोनी ॥

प्रतिक्षालयात बसलो खुषीने
अर्जास दिले मज सुंदरीने
माझ्या क्रमांको मोजीत बसलो
वंशावळीच्या, नावात शिरलो ॥

मधुमेह कोणा ? मम बापजाई ?
शोधी मना तू, त्या रोग याई
नसे वर्तमानी, जरी रोग कसला
प्रिक्हेंटीव्ह घ्यावे, पण औषधाला ॥

मुख-दुर्बळांचे, इथे काम नाही
विचारी मना तू, जे प्रश्न काही
नको उत्तरांची, अपेक्षा करू तू
विमा-कंपनीला, लिहीशी परंतु ॥

जावू नये रे, कार्यालयासी
कधी वाटते रे, अपुल्या मनासी
दाण्डीस मारू हे ध्येय अमुचे
मग पाय धरीतो, कधी डॉक्टरांचे ॥

तया वाटते रे, बकरा मिळाला
स्वतःहून आला, खाटीक घराला
चिटोच्यावरी, लिही चोर दिन तो
म्हणे ह्याजला, हा रोग हैराण करितो ॥

तया थँक्स म्हणूनी, स्वगृहास येतो
दुज्याची दिनी, तो बिल पाठवितो
खोटाच रोगी खोटे चिटोरे
बिल मात्र असते, अगदी खरे रे ॥

मग निश्चयासी, केले दहादा
बदलून टाकू, डिग्री कितीदा
मना वाटते रे, पुन्हा शिकावे
डॉक्टर होऊनी, घर थोर घ्यावे ॥

नसे बुद्धिमत्ता, नको सांगणे ते
कुठे स्वप्न माझे, कुठे सत्यही ते
दिली मी परीक्षा, नापास झालो
पुन्हा डॉक्टरांच्या, पायीच पडलो ॥

मराठीत आहे, म्हण एक साची
अडला हरी तो, धरी पावूलासी
कुणाचे ? कशाला मज काय पुसता ?
तुम्ही वेळ आली, तर तेच करता ॥

○ ○

— शशिकांत पानट
(‘अमेरिका तरंग’ या कवितासंग्रहात् न)